

Μή γλαίης, γιατί ἄ φωνάξω τήν-Γιαλ-λουῖν- νά σέ πάρῃ Κῶς. Διά τήν σημ. πβ. καί τὸ παρὰ Σουῖδ. «Γελλοῦς παιδοφιλω-τέρρα» αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε καί τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδό-κουν ἐπὶ τὰ παιδιά καί τοὺς ἄωρους θανάτους ἰέναι». β) Ἀσθέ-νεια τῶν βρεφῶν Ἀμοργ. 2) Ἀνθρωπόμορφον τέρας πνίγον τὰ πρόβατα Σαμοθρ. : Γούλ'ν τ' μία γί'ν'τα ἄθυπους κι σά νύχτ'γιαζι γί'ν'ταν Γ'λλοῦ κ' ἐπ'γινε τ' μπαμπά τ' τὰ πάατα (ὅλην τήν ἡμέραν ἦτο ἄνθρωπος καί ὅταν ἐνύχτωνεν ἐγίνετο Γελλοῦ καί ἐπνίγε τοῦ πατρός του τὰ πρόβατα). 3) Φάντασμα ἐνοχλοῦν τήν λεχὼ Σύμ. Χίος : Ἦταν ἡ Γελλοῦ καί φώναζ-ζεν, πὰς καί ἀν-νοίξῃ κ' ἐμπῇ μέσα καί χαλάσῃ τῇλ-λουχοῦσα Χίος. 4) Τὸ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας τῆς νυκτός τῶν Χριστουγέννων γεννώμενον θῆλυ, ὅπερ κατὰ τὴν λαϊκὴν δοξασίαν ἀποβαίνει Γελλῶ, ἐνῶ τὸ ἄρρεν γίνεται καλικάν-τζαρος Θήρ. 5) Γυνὴ ὑπνοβάτις Θήρ. 6) Δαιμόνιον ἢ πνεῦμα βλάπτον, ἢ κοινῶς λεγομένη νεράιδα Ἀμοργ. Κρήτ. (Πεδιάδ.) Κύθηρ. Μεγίστ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τῆλ. Τῆν. Χίος—Π.Βλαστ., Ἀργῶ, ἐνθ' ἄν. Θ.Γρυπάρ., ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. : Ἐκεῖ πού γυρίζ-ζεμ-μέσα 'ς τὸ χωρίον τὴν νύχτα, ἐκούγαν οἱ ἀθροῦποι τὸ γκρι-γκρι κ' ἐθα-ροῦσαν πὼς ἔγ-Γελλοῦ Χίος || Φρ. Τὸν ἔφαγε ἡ Γίλλοῦ (ἐπὶ ἐχόντων δύσμορφον καί ἰσχνὸν πρόσωπον) Κύθηρ. Δέσετε, χαλινώσετε τὴ Γελλοῦ (ἐξ ἐπ'φδ.) Πεδιάδ. Πού νά σοῦ δια-βάσουνε τῇ Ἰαλλοῦς τὸ χαρτί καί σωτηρία νά μὴ δῆς! (τῇ Ἰαλλοῦς τὸ χαρτί=γεγραμμένη ἐπ'φδὸς κατὰ τῆς ἐπηρείας τῶν δαιμονίων, κατὰ τῆς βασκανίας· ἀρά) Ἀπύρανθ. Πού νά σ' ἀλλάξουν οἱ Γελλοῦδες! (ἀρά) Μύκ. || Ποίημ.

Τριγύρω σου Γελλοῦδες μαζώχθηκαν νά δοῦν
κ' εἶπαν οἱ κοπελοῦδες ἀηδόνια κιλαδοῦν!

Θ.Γρυπάρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγγελοῦδα, ἀεραγίδα, ἀέρι 4, ἀερίκ 3, ἀεροῦ, Γελλοῦδα, ἀναγριαλλοῦ, νεραί-δα. 7) Μεταφ., γυνὴ ἀγρία, κακὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. : Εὐδὴ εἶναι μιὰ Ἰαλλοῦ. Τὰ παιδιά τζ' ἔχει φόβο νά βνίξ' ἀπὸ τὰ νεῦρα κι ἀπὸ τὴ γακία πού σηκώνει. Ἀπύ-ρανθ. Μωρὴ στρίγλα Ἰαλλοῦ, μωρὴ, δὲ σωπαίνεις πιά, 'ιατὶ εἶναι δροπῆς νά σ' ἀκούῃ κἀνείς; αὐτόθ. Μωρὴ Γιαλ-λῶοῦ τῆς θάλασσας Ρόδ. β) Γυνὴ ἀνήθικος Λέσβ. Πελοπν. (Λάστ.) Ρόδ. : Παροιμ. Ἡ καημένη ἡ Γελλοῦ τὰ δικά της ρίχνει ἄλλοῦ (ἐπὶ τῶν ἀποδιδόντων τὰ ἴδια παραπτώματα εἰς ἄλλους) Λάστ. Γ-ἡ θειά μ' ἡ Γιαλ-λουῦ τὰ θ'κά τ'ς τὰ λέγ' ἄλλοῦ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. γ) Ἡ πλαγγών, ἡ κούκλα Κύπρ. (Μαραθάσ.)

Ἡ λ. καί ὡς τοπων. Ἀττικ. Κάρπ. Πελοπν. (Οἶν.) καί ὑπὸ τοὺς τύπ. Τῆς Γελλοῦς τὸ Στρώμα Κάρπ. Τῆς Γελ-λουῦς τὸ Ρυάτσι Μεγίστ.

Γελλοῦδα ἡ, Χίος Ἀγελλοῦδα Ἀμοργ. Κύθν. Μύκ. Τῆν. Χίος Γελλοῦδα Ἀμοργ. Μύκ. Τῆν. Γιαλ-λουῦδα Τῆλ. Γιαλ-λῶοῦδας ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδα.

Γελλοῦ 6, ἐνθ' ἄν. : Παλιὰ βλέπαν 'ς τ' ἁλώνια Ἀγελ-λοῦδες, κ' εἶχαν καὶ ὄργανα καὶ χόρευαν καὶ πῶσαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ χόρευαν 'ς τ' ἁλώνια Τῆν. Νά σέ πάρῃ ὁ Γιαλ-λῶοῦδας! (ἀρά) Ρόδ.

Γελλοῦδάκι τό, ἀμάρτ. Γιαλ-λουδάκι Τῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα καί τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Ἡ μικρὰ Γελλοῦ. β) Τὸ τέκνον τῆς Γελλοῦς.

Γελλοῦδᾶς ὁ, ἀμάρτ. Γελλοῦδᾶς Κύθηρ. Ἐλ-λουᾶς Κᾶς. Γιαλ-λουᾶς Κάρπ. Γιαλ-λῶοῦδᾶς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα.

1) Τὸ ἄρρεν τέκνον τῆς Γελλοῦς Κᾶς. Συνών. Γελλοῦδι. 2) Ὁ λαίμαργος Ρόδ. 3) Ὁ ὑπὸ τῆς Γελλοῦς μαγευθεὶς Κύθηρ. Διά τὴν σημ., πβ. Μ.Ψελλ., Διηγῆς. περὶ Γίλλοῦς, (Κ.Σάθα, Μεσν. Βιβλ. 5, 573) «τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσιν».

Ἡ λ. καί ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ Γιαλ-λουᾶ ὁ Χῶνος Κάρπ.

Γελλοῦδι τό, ἀμάρτ. Ἐλ-λουῖ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καί τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Τὸ τέκνον τῆς Γελλοῦς : Ἐγαστρώθησεν ἡ ἀσίλιτσα τσ' ἤκαμεν ἔναν Ἐλ-λουῖ ἐσηκόνετον ἀπάνω πού τῇκ-κού-νιαιτ-της τσ' ἐπῆαινε 'ς τὸ στάβλο τὴ νύχτα τσ' ἤπνιετ-τ' ἄλσα, ἤπνιετ-τό 'μα τως.

γελλοῦδιάζω ἀμάρτ. γιαλ-λῶοῦδιάζω Ρόδ. Μετοχ. γιαλ-λῶοῦδιασμένος Ρόδ. ἀγγελλοῦδιασμένος Χίος.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦδα.

1) Βουλιμιῶ Ρόδ. 2) Ἡ μετοχ. = ὁ νυμφόληπτος Χίος.

Γελλοῦρα ἡ, ἀμάρτ. Γιαλλοῦρα Χίος

Ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦ καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα. Γελλοῦ 6, ὁ ἰδ.

γελλοῦριασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γιαλ-λῶοῦριασμέ-νη Ρόδ.

Ἡ μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. γελλοῦριάζω, ὁ ἐκ τοῦ οὗς. Γελλοῦρα.

Τὸ θηλ. ὡς οὗς. 1) Γελλοῦ 7, ὁ ἰδ. β) Γελλοῦ 7β, ὁ ἰδ.

γελοιογραφία ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γελοιογράφος.

1) Πλαστικὴ ἢ ζωγραφικὴ παράστασις προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ τρόπον παραμορφοῦντα κωμικῶς ταῦτα λόγ. κοιν. : Κάθε μέρα ἡ ἐφημερίδα ἔχει καὶ ἀπὸ μιὰ γελοιο-γραφία Ἀθῆν. Μία σατιρικὴ ἐφημερίδα δημοσίεψε γελοιο-γραφία Ρωμιοῦ Ι.Δραγούμ., "Ὅσοι ζωντ.", 130. 2) Χαρα-κτηρισμὸς ἀτυχοῦς εἰκόνος ἢ ζωγραφίας ἢ καὶ δυσειδοῦς προσώπου, οὕτινος ἡ ἐμφάνισις προκαλεῖ κωμικὴν ἐντύπω-σιν λόγ. κοιν. : Ἔτσι πού εἶναι ντυμένος, εἶναι σωστὴ γε-λοιογραφία λόγ. κοιν. Γελοιογραφία εἶναι ἡ γυναῖκα του Ἀθῆν.

γελοῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γελοῖος.

Ὁ ἄξιος γέλωτος, ὁ προκαλὼν τὸν γέλωτα λόγ. κοιν. : Ἐγινε - κατήντησε γελοῖος. Εἶναι γελοῖο ὑποκείμενο. Γε-λοῖο ποσὸν (ποσὸν ἀσήμαντον). Συνών. γελοῦσικος.

γελοκακινίζω Χίος — Ι.Βενιζ., Παροιμ.², 12, 147.

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κακινίζω.

Γελῶ ἰσχυρῶς, καγχάζω : Παροιμ. Εἶχε κ' ἡ κουτὴ τουτί, ἔσκυπτε καὶ θώρει το καὶ γελοκακινίζε (τουτί= αἰδοῖον περὶ μηδαμινῶν καὶ μωρῶν, οἵτινες ἐνθουσιάζον-ται ἀπὸ τὴν ἀπολαυτὴν καὶ τοῦ ἐλαχίστου πράγματος) Χίος. Ἀνάξιος ἔβαλε βρακί, ἔσκυπτε καὶ θώρει το καὶ γελοκα-κινίζε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ι.Βενιζ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γελοχαχαρίζω, χασκαρίζω, χαχαρίζω.

γελοκλαινίζω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ρ. γελῶ καὶ κλαινίζω.

Κάμνω τινὰ νὰ γελᾷ καὶ συγχρόνως νὰ κλαίῃ ἐνθ' ἄν. : Γελοκλαινίζω τὸ μωρὸν Χαλδ.

